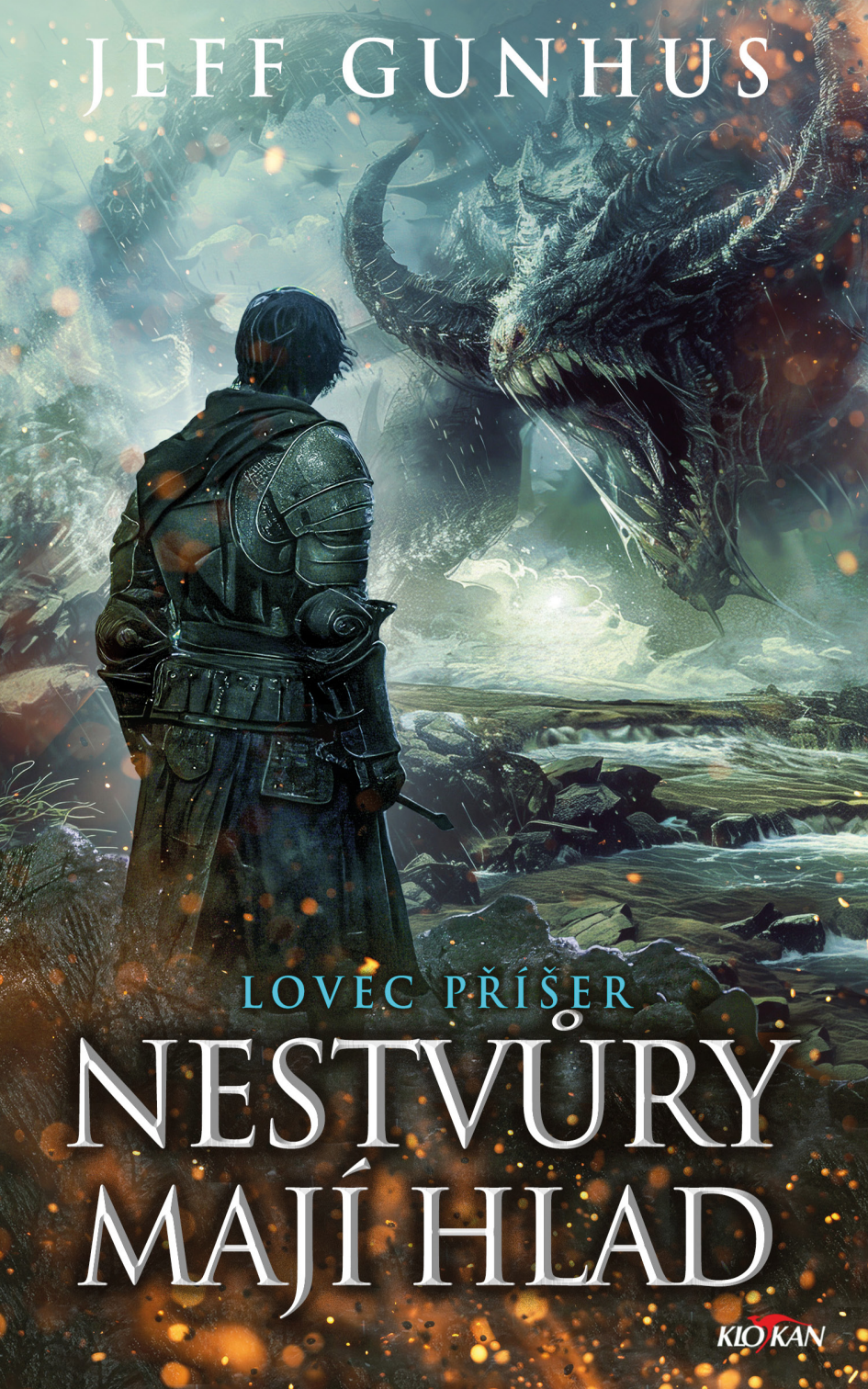
JEFF GUNHUS
LOVEC PŘÍŠER
NESTVŮRY MAJÍ HLAD
KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2013 by Jeff Gunhus
Translation © Nikola Polzerová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
JACK TEMPLAR AND THE MONSTER HUNTER:
THE JACK TEMPLAR CHRONICLES BOOK 2
vydaného v roce 2013 nakladatelstvím Seven Guns Press
in the United States
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-810-4

Věnováno mým příšerkám – Jacksonovi, Williamovi,
Danielovi, Caroline a Owenovi
a Nicole, která mě s úsměvem posílá ke psaní

Jmenuju se Jack Templář a jsem sirotek.

Krátce před čtrnáctými narozeninami jsem se dozvěděl, že pocházím z dlouhé linie lovců příšer. Víš, o čem mluvím – upíři, vlkodlaci, zombíci, co tě napadne.

A to není všechno. Kdyby příšery z celého světa mohly zabít jediného člověka, vybraly by si mě. Proč? Nemám tušení. Rád bych tomu jednou přišel na kloub, ale teď jsem vděčný, že jsem vůbec naživu.

Varování

Nevím, jestli jsi četl mou první knížku o tom, jak jsem se dozvěděl, že jsem lovec příšer, proto bych tě měl nejdřív varovat.

Zaprvé – příšery existují. Upíři, vlkodlaci, zombíci, démoni a tak podobně. Ve skutečnosti se mezi námi vyskytují častěji, než by sis myslel. Zadruhé – tenhle příběh není žádná pohádka. Jde o pravdivý záznam mého života jako lovce příšer a záhadných okolností, které se mi lepí na paty. Zatřetí – po přečtení téhle knihy se pro příšery stáváš legitimním cílem.

Je to tak. Obyčejné čtení těchto řádků k tobě přitáhne nestvůry a dá jim k útoku zelenou. Za normálních okolností, pokud bys ještě neoslavil čtrnácté narozeniny, bys byl chráněn pravidlem Quattuordecim, což je prastará dohoda mezi člověkem a příšerou, chránící nebojující potomky na obou stranách do východu slunce dne jejich čtrnáctých narozenin. Já ji zlomil v momentě, když jsem napadl příšeru, která si chtěla smlsnout na mojí kamarádce. Ty ji zlomíš přečtením téhle knihy.

Pokud je ti víc než čtrnáct let, můžou na tebe zaútočit kdykoliv, i když v praxi se jich kolem tebe točí jen pár.

Touhle knihou si ale zajistíš, že ti půjdou po krku. Tak si mi pak nechoď stěžovat, až ti troll usekne nohu nebo až ti harpyje vyklovne oční bulvy. Volba je na tobě.

Každopádně, *pokud* se rozhodneš stránku otočit, dočteš se o Akademii lovců příšer, místě, o kterém by ses jinak nikdy nedozvěděl. Události, ke kterým tam dochází, nejsou pro slabochy ani pro citlivky. Bude téct krev, stříkat vnitřnosti, smrt tě bude čekat na každém kroku a ať se ti to líbí nebo ne, dojde i na líbání. Zároveň tě čeká dobrodružství, jaké jsi dosud nezažil.

Takže otoč stránku, jestli si troufáš, dobrodružství právě začíná.

Jack Templář

1

Opřel jsem se o zrezivělé zábradlí lodi a zalapal po dechu. Loknul jsem si vody z láhve a zadíval se na kilometry černého oceánu, rozpínajícího se všemi směry. Nad ním visel měsíc v úplňku a zdálo se, že celou svou zář opírá o mě.

Myslel bych si, že Atlantský oceán je zuřivé místo s vysokými vzdouvajícími se vlnami a silnými bouřemi, ale tehdy večer byla vodní hladina tak klidná, jako bychom pluli po jezeře. Což je jenom dobře, protože loďka, na níž jsme se přes týden plavili, byla rozvrzaný starý krám, který měl své nejlepší časy dávno za sebou.

„Jdeme na to," zvolala dívka se silným britským přízvukem. „Pauza skončila."

Chtěl jsem si postěžovat, když vtom jsem instinktivně vycítil, že se na mě řítí útok. Uskočil jsem doprava a meč zařinčel o kovové zábradlí. Vytasil jsem vlastní a skrčil se k zemi.

„Evo, vždyť už cvičíme celé hodiny," postěžoval jsem si. „Nemůžeme si chvíli odpočinout?"

Eva kolem mě kroužila ve stínu horní paluby. Hnědé vlasy si stáhla do culíku, tak jako při každém tréninku.

Meč držela v pravé ruce, k levému zápěstí měla totiž přišroubovaný frajerský hák.

I když by se mohlo zdát, že mou pozornost upoutá smrtící železná protéza, během boje mě nejvíc rozptyloval Evin obličej. Přestože se mě snažila propíchnout, byla to ta nejhezčí holka, jakou jsem kdy spatřil. Pokaždé když jsem si ji prohlédl zblízka, vzpomněl jsem si na to, jak mě políbila krátce před tím, než jsem se postavil Renu Lucrovi. Zatímco jsem se tou představou nechával znovu unést, Evě se na tváři rozlil úsměv, až se jí ve tmě zaleskly zuby. To nevěstilo nic dobrého.

Vrhla se na mě a s využitím otočky zaútočila na mou slabou stranu. Včas jsem uskočil. Odrazil jsem nízký úder hákem, jenže pak jsem kolem hlavy ucítil slabý vánek, to její meč prosvištěl asi centimetr od mého pravého ucha. Sáhl jsem si na něj a na ruku se mi snesl chomáček vlasů. Od meče mě nejspíš dělilo ještě míň.

„Když se nebudeš snažit, příště půjdeš dohola," varovala mě.

Meč jsem sevřel oběma ruka a začali jsme se na palubě točit v kruhu. Eva byla první člověk, který mi prozradil, že jsem lovec příšer. Stála po mém boku během té děsné noci, kdy se mě pokusila zabít horda stvůr. Tehdy mi umřela teta Sophie a do toho jsem se dozvěděl, že můj táta je pořád naživu, vězněn Temným vládcem všech stvůr – Renem Lucrem.

Jen co jsme s cílem dostat se do Akademie lovců příšer opustili Sunnyvale, s Evou přestala být legrace. Nezajímalo ji nic jiného než nekončící trénink. Mně to nevadilo, protože byla skvělá bojovnice – daleko lepší než já – a po tom, co jsem se s nepřítelem střetl tváří v tvář, toužil jsem znát všechny způsoby, jak se před ním ochránit.

Nejen že uměla parádně zápasit, zároveň podle všeho rozuměla mé proměně. Cítila ze mě sílu a rychlost, která

mě zaplavila krátce před čtrnáctými narozeninami. Proces nyní zpomalil nebo se možná úplně zastavil, což mě štvalo, protože jsem doufal v plnou transformaci na superhrdinu. Kéž bych tak měl aspoň tělo kulturisty. Kdybys mě potkal, nikdy by tě nenapadlo, kolik síly v sobě ukrývám. Při pohledu do zrcadla na mě shlížel vyzáblý školák. A co víc, pořád jsem sám sebe vnímal jako Jacka Smitha, což bylo jméno, se kterým jsem vyrůstal. Jack Templář mi znělo nepatřičně. Zajímalo by mě, jestli si na to jméno někdy zvyknu.

Přesto bylo moje tělo silnější, rychlejší a obratnější, než bych si kdy přál. V porovnání s Evinými vynikajícími dovednostmi mi to ale bohužel nebylo moc platné.

„Připrav se," varovala mě. „Tohle bude bolet."

Než jsem stihl zareagovat, Eva pronikla mou obranou. Strčil jsem do ní rukojetí meče a ona upadla. Vykročil jsem k ní, abych využil jejího pochybení… ale hned mi došlo, že to byla past. Jakmile jsem zvedl nohu, Eva mi ji podrazila, já tvrdě dopadl na zem a meč odletěl stranou.

Měla pravdu. Bolelo to. Jen jsem si nebyl jistý, co bylo bolestivější – naražené koleno, nebo pochroumané ego, které s ní snad po sto padesáté zase prohrálo?

Sklonila meč a v zelených očích se jí odrazilo zklamání.

„Vidíš? Zase jsi stál na patách," spílala mi. „Proto nemůžeme přestat trénovat."

„Nestál jsem na patách," bránil jsem se.

„Je to tak, Jacku," ozval se hlas přidušený plnou pusou jídla. „Stál jsi na patách."

Ohlédl jsem se na T-Rexe, jednoho z mých kamarádů, který se se mnou rozhodl vydat na tohle šílené dobrodružství. Seděl na skládací židli a sledoval, jak se bijeme. V ruce svíral objemný sendvič a na opěrce mu balancovala limonáda. Několik dnů ho trápila mořská nemoc, ale pak si na ustavičné houpání zvykl, našel lodní kuchyň a rozhodl

se spořádat vše, co nabízela. T-Rex byl už před odchodem ze Sunnyvale pěkná kulička, ale s postupující cestou se zaobloval čím dál víc.

Teď už měl zase dobrou náladu, ale vím, že opuštění rodného města pro něj nebylo snadné. Hlavně protože se mu stýskalo po babičce.

Od dětství ho vychovávala, ale poslední rok si počínala zvláštně. Doktoři zjistili, že má Alzheimera, což znamená, že její mozek pomalu přestával fungovat a nebyla schopná se postarat o sebe, natož o T-Rexe. Zrovna když jsem chtěl prásknout do bot, sociální péče o děti jeho babičku odvážela do pečovatelského domu a jeho chtěli šoupnout do náhradní rodiny. Proto se T-Rex rozhodl, že odejde se mnou. A já za to byl rád.

„Proč nejdeš sem a nevyzkoušíš si to?“ vyzval jsem ho.

„Kdo? Já?“ vyhrkl T-Rex.

Rozpačitě se na židli zavrtěl. Ruka se mu zvedla z klína a nato zabořil prst do nosu. Copak jsem se zapomněl zmínit, že T-Rex je ve šťourání v nose přeborník? Kdykoliv znervózněl, zalovil pro zlato. Tak ostatně přišel ke své přezdívce T-Rex, protože jsme si všichni přáli, aby měl maličké ručičky, kterými by si do nosu nedosáhl. Dobrou zprávou bylo, že od našeho nočního souboje s příšerami se v něm už tolik nešťoural.

„Jo, ty,“ přikývl jsem. „Taky musíš trénovat. Tohle není dovolená.“

T-Rex si do pusy narval další sousto sendviče. „Ne, mně se líbí tady, ale díky za nabídku.“

„Já půjdu.“ Z kontrolní věže ve středu lodi k nám přiskočil tmavý stín. Will, můj druhý kamarád z domova. Tu osudnou noc se do mého problému s nestvůrami připletl společně s T-Rexem. Vlastně jim oběma vděčím za svůj život. Ale tady jejich podobnost končí. T-Rex neměl

dobrodružnou povahu, klidně by zůstal doma, kdyby mu babičku neodvezli. Ale Willl… ten byl z jiného těsta.

Zatímco mě coby sirotka vychovávala teta Sophie, Will žil s rodiči, kteří se chovali hůř než příšery, kterým nyní čelíme. Když tetu Sophie, ze které se vyklubal ďábelský vlkodlak, zabil Ren Lucre, Will její smrt oplakal stejně jako já. Po tom už nás ve městě nic nedrželo, proto jsme neváhali a vyrazili s Evou vstříc novému světu, připravení na cokoliv. O tři dny později jsme se z newyorského přístaviště plavili směrem k Evropě. Cílová stanice: Akademie lovců příšer.

Will vykročil ke středu bojiště. Byl malý, ale rozhodným postojem připomínal pitbula. Liboval si, když ho lidé kvůli jeho nevelké postavě podceňovali. O to víc si potom vychutnal následné vítězství.

T-Rex si přiložil dlaně ke rtům a udělal zvuk, jako když na stadiónu vítají gladiátora. Ustoupil jsem, aby měl Will víc prostoru.

Vytasil ocelovou tyčku, a když na ní zmáčkl tlačítko, zničehonic v ruce svíral ostré kopí.

„Musím otestovat svou novou hračku," naparoval se.

„Na tebe přijde řada později," odbyla ho Eva a obrátila se ke mně. „No tak, zkusme to ještě jednou."

Natáhl jsem k Willovi ruku a on mi kopí půjčil. „Uvidíme, jak mi to půjde s tímhle."

Eva se usmála. Tenhle úsměv jsem viděl už několikrát a většinou jsem po něm dostal na frak.

Will s T-Rexem hlasitě zahučeli. T-Rex se vyškrábal ze židle a postavil se vedle Willa k zábradlí, jako kdyby se ocitli na boxerském zápase, zatímco my s Evou jsme kolem sebe výhružně kroužili.

„Tak zaútočíš už?" popoháněla mě Eva.

Ignoroval jsem ji. Soustředil jsem se na její pohyby a otáčel kopím tak, aby hrot ve vzduchu obkresloval malou osmičku, přesně jak nás to učila.

Eva se ke mně naoko nahnula. Zkoušela mě, ale já jí na to neskočil.

„Dobře," pochválila mě. „Tak se mi to líbí."

Vrhla se na mě a nato jsme si vyměnili několik úderů. Meč a kopí do sebe vzájemně narážely. Když jsme se oddělili, zavadil jsem ostrou špičkou o její kožený oblek. Neukápla jí ani kapka krve, ale určitě to cítila.

„Paráda!" vykřikl Will. „Takhle se to dělá!"

„Dostaň ho, Evo!" ječel T-Rex.

Znovu jsme kolem sebe opatrně našlapovali. Testovali jeden druhého. Vyčkávali.

„Musím uznat, že se zlepšuješ," poznamenala Eva. „Navíc ti to docela sluší. Nemůžu se na tebe vynadívat."

Cítil jsem, jak rudnu. Zarazil jsem se, vyvedla mě z míry… a o to jí šlo.

Udělala výpad vpřed, hranou meče odstrčila kopí stranou, zatočila se, až najednou stála přímo přede mnou a kopí svírala v podpaží. Jednoduchým trhnutím opačným směrem mi kopí vyškubla z ruky a odhodila pryč.

Udělala další piruetu a ostří meče mi přiložila k hrdlu.

Polkl jsem naprázdno a pokývnutím hlavou jsem ji přiměl, aby sklonila pohled.

K hrudníku jsem jí přiložil dlouhou dýku.

Will s T-Rexem zatleskali. To bylo poprvé, kdy jsem ji přemohl. Eva ale nadšení kamarádů nesdílela.

Odstrčila mě a pořádně nás zpražila.

„Myslíte si, že je to snad nějaká hra? Není," vyprskla. „Zemřít společně s vaším protivníkem pořád znamená, že je po vás."

„Jsi naštvaná, protože tě porazil," odsekl Will.

Eva k němu vykročila. Nebyla příliš vysoká, přesto ho převyšovala. Sklonila se k němu, aby mu viděla do očí. Will, který se nikdy ničeho nezalekl, jí upřený pohled oplatil.

„Počkej, až se dostaneme do akademie. Nevydržíš tam ani den.“ Otočila se na patě a odkráčela do kajuty.

„Co to do ní vjelo?“ nechápal T-Rex.

„Blížíme se k cíli,“ řekl jsem. „Jen ona ví, co nás opravdu čeká.“

„No a?“ odfrkl si Will.

„Myslím, že si o nás dělá starosti,“ odpověděl jsem.

„Jejda.“ T-Rex se nad tím zamyslel. „To mě nenapadlo. Myslíš, že to tam bude fakt tak strašný?“

„Ale ne, jen se nás snaží vyděsit,“ mávl rukou Will, ale jistota ho pomalu opouštěla. „Že jo, Jacku?“

Pokrčil jsem rameny. „To se brzo dozvíme.“

Zadívali jsme se na vodu a ponořili se do vlastních myšlenek, jak to v té akademii asi bude vypadat. Eva nám toho kromě stručné historie moc neprozradila.

Akademie se nalézala v horách poblíž hranice mezi Francií a Itálií. Šlo o poslední prastarou instituci, která se po staletí soustředila na školení lovců příšer. Ještě před několika desítkami let se podobná místa nacházela na každém kontinentu, ale kvůli moderním technologiím bylo stále obtížnější zůstat v utajení. Tohle horské útočiště bylo založené jako první a podle Evy už žádné jiné nevznikne.

„Eva mi řekla, že uvnitř prý kvůli výcviku drží skutečné příšery,“ ozval se T-Rex. „Myslíš, že je to pravda?“

„Známe ji zhruba stejně dlouho. Slyšels někdy, že by přeháněla?“

„Já ne,“ vložil se do toho Will. „To bude skvělý!“

Usmál jsem se. Will šel do všeho po hlavě, nic ho nezaskočilo. Přestože ho to nejednou dostalo do maléru, přál jsem si, abych byl víc jako on. Z Eviných výhružek se mi svíral žaludek, ale já se na akademii nevydal proto, abych se účastnil nějakého tréninkového programu. Šlo mi jen o to najít žalář Rena Lucra a osvobodit tátu. Eva mi slíbila,

že ředitelka akademie, velitelka Aquinas, mě po příchodu do všeho zasvětí. Počítal jsem s tím.

Z kontrolní věže zazněl zvon. Hluboký, zvučný tón, který naši loď bezpečně naváděl k pobřeží. Zvedl jsem oči k hladkým, strmým stěnám věže. Její vršek se ztrácel v husté vířivé mlze.

Na můstku před kormidelnou se objevili tři muži. Jedním z nich byl kapitán, kterého díky rudé záři z konce zapáleného doutníku nešlo přehlédnout. Byli to skuteční námořníci, které členové Černé gardy v Americe podplatili, aby nabrali tři černé pasažéry. Jasně, přesun letadlem by byl efektivnější, ale zkus jako dítě bez pasu překročit hranice. To moc dobře nešlo.

Chtěl jsem zrovna klukům navrhnout, abychom šli na kutě, když vtom jsem uslyšel první výkřik.

Ozval se několik pater nad námi. Byl to chlapský křik, ale pronikavý a plný děsu. K nohám nám dopadl neuhašený doutník. Přesně jak nás to Eva učila, s Willem jsme se s připravenými meči instinktivně skrčili a pozvedli zrak k můstku. T-Rex se ani nehnul a s otevřenou pusou a sendvičem v ruce hleděl za zdrojem zvuku. Natáhl jsem se po něm a stáhl ho k zemi.

Mlha klesala níž a halila můstek do jemného oparu. Z námořníků zbyly jen temné stíny. Běhali z místa na místo, jako kdyby se ocitli v pasti. Kapitán zahulákal a ruka mu vystřelila do vzduchu, jako kdyby se proti něčemu bránil. Zápasil s neviditelnou silou, která ho tlačila k zábradlí.

„Pozor!“ vyjekl jsem.

Kapitán se na vteřinu zarazil, jenže pak klopýtl, jako kdyby do něj někdo hrubě strčil. Po zádech přepadl přes zábradlí.

„Ne!“ zaječel Will.

Než stačil dopadnout na palubu, z mlhy vyrazil bílý pramen a obmotal se mu kolem nohy. Kapitán se s trhnutím

zastavil těsně nad dřevěnou podlahou a zůstal viset hlavou dolů.

Úlevně jsem vydechl, radostný pocit však netrval dlouho.

Zbylí chlapi se s ječením řítili z můstku dolů, jenže i je mlha na poslední chvíli chytla do spárů a pověsila za nohu. Vzpírali se a kopali kolem sebe, ale nedokázali se osvobodit.

Mlha se vířila a kroutila a já měl pocit, že jsem pod jejím povrchem zahlédl proudící těla. Čas od času závojem pronikla noha nebo ruka a pak se znovu ztratila na noční obloze.

„Co to je?“ skuhral T-Rex.

„Nevím,“ zašeptal jsem. „Ale zjevně nic dobrého.“

Bez varování sebou jeden z pramenů práskl vpřed a vzad podobně jako bič. Námořník proletěl vzduchem, narazil do stěny a svalil se na podlahu.

„Určitě nic dobrého,“ dodal jsem. „Pojďte.“

Se skloněnou hlavou jsme se dali na útěk a snažili se uniknout od mlžného stropu. Před námi si pramen s druhým námořníkem pohazoval z jedné strany na druhou, dokud s ním nepraštil o zeď.

Když jsme se přiblížili ke kapitánovi, který stále visel hlavou dolů, zvedl jsem meč nad hlavu. Zaječel jsem, vyskočil na přepravní bednu a vrhl se vpřed, abych přeťal hustý mlžný provaz těsně nad kapitánovou nohou.

Jenže meč jím proletěl, jako kdyby tam nic nebylo.

Dopadl jsem na palubu a rychle se zvedl na nohy. Než jsem se nadál, Will s T-Rexem se objevili po mém boku. Will se svým kopím oháněl na všechny strany a T-Rex dál křečovitě svíral sendvič.

„Působivé,“ podotkl Will. „A co teď?“

Mlha se nám nad hlavami rozšiřovala a houstla a najednou z ní vyšlehl točivý vír připomínající tornádo.

„Utíkejte!“ vykřikl jsem.

Jen jsem to dořekl, vír se přetvořil na doširoka rozevřené čelisti plné zlověstných tesáků.

Vystřelili jsme pryč a T-Rex hlasitě halekal.

Čelisti sestoupily níž. S mlhou je spojoval tenký krk bílé páry. Tlama chňapla do míst, kde jsme ještě před vteřinou stáli, ale naštěstí jsme byli rychlejší. Místo toho rozmetala na kusy pár kusů dřeva.

Vběhli jsme do chodby, spojující protilehlé strany lodě. Na obou koncích jsem uviděl noční nebe, které pravidelně klesalo a stoupalo, jak se loď pohupovala na vlnách. Otočil jsem se. Mlha nám byla stále v patách a tentokrát se její chapadlo proměnilo na děsivě vyhlížející hrot. Proběhli jsme chodbou, ale hustý opar nám zatarasil jedinou šanci na únik.

„Jsme v pasti!“ vyděsil se Will.

„Tudy!“ nařídil jsem.

Otevřel jsem poklop a vlezl dovnitř. Když jsme se ocitli na druhé straně, společně jsme do železných dveří zatlačili. Snažil jsem se otočit kotoučem, abych dveře zamkl, ale vtom na ně z druhé strany něco hlasitě zabušilo a dveře se pootevřely. Opřeli jsme se do nich rameny a znovu je přirazili.

„Zamkni je!“ ječel na mě Will.

„Snažím se!“ Zápasil jsem s kotoučem, zatímco z druhé strany se ozývalo bušení. „Zatlačte! Na tři. Jedna… dva… TŘI!“

Will s T-Rexem zaúpěli a zapřeli se do poklopu. Dveře zaklaply a já mohl konečně otočit kotoučem a zamknout.

Zaslechli jsme ještě několik vzteklých ran do robustních železných dveří a pak nastalo ticho.

Opřeli jsme se o zeď a snažili se popadnout dech.

„No, to bylo o vlásek,“ zasmál se T-Rex.

BUM! BUM! BUM!

Něco znovu zabušilo na dveře. A tentokrát se k tomu připojil hlas.

„Pusťte mě dovnitř! Dostane mě to… prosím, pusťte mě dovnitř!“

Ztuhli jsme hrůzou. Eva.

„Pomozte mi, prosím!“ křičela. „Prosím!“

„To je Eva,“ vyjekl T-Rex. „Otevři. Honem!“

„No tak!“ přidal se Will.

Dveře zařinčely. Popadl jsem kotouč, abych je odemkl, ale najednou se za námi vynořila ruka a jediným dotykem mi v tom zabránila. Otočil jsem se a uviděl Evu.

„Otevřete! Pomozte mi,“ hulákal Evin hlas na druhé straně dveří. Ta mlhová příšera se ji snažila napodobit.

„To je vodní měňavec,“ zašeptala Eva. „Mocná nestvůra, která ve zlomku vteřiny dokáže měnit tvar i skupenství. Obvykle nejsou tak agresivní.“

„Proč mi nepomůžete?“ rozčiloval se hlas podobný Evě.

„Málem jsme to pustili dovnitř. Už by bylo po nás,“ povzdychl si Will.

„Prosím, Jacku. Ubližuje mi to,“ skuhral hlas.

„Ví, kdo jsi,“ naklonila se ke mně Eva. „To neznačí nic dobrého.“

„Co budeme dělat?“ strachoval se T-Rex.

Eva pro jistotu ještě jednou zatáhla za kotouč a pak nám naznačila, abychom ji následovali k žebříku. Když se škrábala nahoru, všiml jsem si aparátu, který si přimontovala k chybějící ruce. Byla to krátká mosazná trubka zakončená oštěpem. Než jsem se jí na to stačil zeptat, byla už nahoře. S Willem jsme na sebe nenechali dlouho čekat.

Vzápětí jsme se nacházeli ve vyšším patře lodi.

Běželi jsme spoře osvětlenými chodbami. Dvakrát jsme vběhli přímo do mlhy, proto jsme se obrátili a vydali se jiným směrem.

„Musíme se dostat ven!“ nadhodila Eva.

„A pak co?“ zajímal jsem se. „Meče na něj neplatí.“

Konečně jsme se dostali ke dveřím vedoucím k lodnímu můstku, kde nedávno stáli námořníci. Vítr změnil směr a opar se rozplynul. Vběhli jsme na můstek a zadívali se na vířící mlhu pod námi.

Přestože lodí lomcoval vítr, mučivé ječení námořníků nešlo přeslechnout. Běsnící vichr byl tak hlučný, že jsme na sebe museli křičet.

„Tak jo a teď?“ hulákal jsem.

Eva z mlhy nespouštěla zrak. Jako by v ní něco hledala. „Musíme najít jeho střed,“ odpověděla stejně hlasitě. „Jen tak ho porazíme.“ Vzhlédla nahoru a ukázala doprava, kde kousek nad našimi hlavami, těsně nad okrajem lodi, rotovala obří verze víru, který na nás před chvílí zaútočil.

„Vypadá to jako hurikán,“ poznamenal T-Rex. Přiložil si dlaně k obličeji, aby se ochránil před větrem.

„To je ono?“ chtěl vědět Will.

„Nejsem si jistá,“ halekala Eva. „Musíme se k němu přiblížit a zasáhnout ho. Tak ho zneškodníme.“

„Přiblížit se?“ zopakoval jsem a zadíval se na nebe. „A jak to chceš udělat?“

Eva pokývala hlavou ke komunikační anténě na střeše kapitánského můstku. Svou konstrukcí připomínala žebřík a natahovala se vysoko k obloze. Na jejím vrcholku blikala červená kontrolka, která se vlivem rozbouřeného oceánu zmítala dopředu a dozadu. Nejdřív jsem si myslel, že Eva vtipkuje, pak mi došlo, že se jen zbláznila.

„No tak,“ snažila se mě povzbudit. „Potřebuju krýt záda, kdyby se rozčílil.“

Vyšplhala po montážním žebříku, který vedl z můstku na střechu. Ohlédl jsem se na Willa s T-Rexem v naději, že se mi tu hloupost budou nažit rozmluvit. Místo toho mi však oba ukázali zvednuté palce.

„Hodně štěstí," podpořil mě Will, zrovna když se z paluby ozval další nervy drásající křik. Radši jsem si ani nepředstavoval, jak to může vypadat, když se tahle příšera rozčílí.

Vylezl jsem nahoru a Eva už se sápala po anténě. Navzdory protéze s oštěpem se po kovové traverze posouvala jako akrobat. Zastavila se, jen aby zjistila, kde se flákám.

„Pospěš si!" naléhala na mě.

Schoval jsem meč do pouzdra, vyskočil na anténu a šplhal vzhůru. Vítr nabíral na síle a šlehal mě do obličeje. Čím jsem byl výš, tím to bylo náročnější. Ještě horší bylo, že se anténa pod naší vahou dramaticky rozhoupala ze strany na stranu. Bál jsem se, že každou chvíli sletím dolů.

Vír se nacházel asi šest metrů nad námi. Z můstku jsme na něj tolik nedohlédli, ale nyní jsme ho měli jako na dlani. Z jedné strany plival mlhu na palubu a z druhé ji vtahoval zpátky.

„Drž se," radila mi Eva. „Teď půjde do tuhého."

Zvedla ruku s oštěpem a namířila ji na vír. Počkala si, až nás pohyb antény dostal k nestvůře co nejblíž. Potom, rychle než se anténa znovu vydala opačným směrem, zmáčkla tlačítko na zápěstí, načež jí oštěp, nyní spojený s provazem, vystřelil z ruky.

Zásah! Oštěp zmizel v oku víru. Zatahala za provaz, který se napnul, jako kdyby se na druhé straně mlhy do něčeho zabodl. A pak nastala mela.

Z víru zahřměl děsivý zvuk, následovaný náhlým poryvem větru, který anténu ohnul na obrácenou stranu. Ztratil jsem oporu pod nohama a o to silněji jsem rukama sevřel kovovou konstrukci, zatímco mi nohy plápolaly ve větru.

Eva vykřikla a já ucítil, že kolem mě proletělo tělo. Rychle jsem se natáhl, abych ji zachytil. Stačil jsem ji popadnout za tričko a přistrčit zpátky k anténě.

Když jsem k ní sklopil oči, ulevilo se mi, že se jí podařilo nohy obmotat kolem konstrukce. Levou rukou se přidržovala a z pravé jí stále trčel napnutý provaz. Neviditelná síla se ji snažila shodit z antény dolů na tvrdou palubu. Znovu jsem vzhlédl k víru, k místu, kde provaz mizel v nevelké černé díře podivného tvaru.

Vichr se proměnil v tornádo, které do nás bušilo ze všech stran. Anténa sebou házela na všechny strany, zatímco Eva si s vírem měřila síly ve smrtící hře na přetahovanou.

Podařilo se mi nohy zapřít do antény a z pouzdra vytáhnout meč. Obrátil jsem se na Evu, až jsem téměř visel hlavou dolů.

„Co to děláš?“ zakřičela Eva proti větru.

„Musím ten provaz uříznout! Strhne tě s sebou!“

„Dostaň se ke středu!“ přikázala mi. „Teď ho nic nechrání! Můžeš ho porazit! Dostaň se ke středu!“

S mečem v ruce jsem se obrátil vzhůru. I když se anténa k víru naklonila co nejvíc, od zející díry mě stále dělilo několik metrů. Nedosáhl jsem na ni.

Slyšel jsem Evin křik. Usilovně se bránila síle provazu, ale bylo jasné, že už to dlouho nevydrží. Věděl jsem, co musím udělat.

Zastrčil jsem meč za pas, abych měl prázdné ruce a mohl se posunout výš. Šplhal jsem k vrcholu antény, až k blikajícímu červenému světlu. Pro případ, že by mi třeba rozběsněný vítr nepůsobil dost potíží, spustil se na mě příval prudkého deště, kvůli kterému jsem nic neviděl, a tak se mi hůř lezlo.

Škrábal jsem se výš a výš. Na samém vršku jsem dokázal kovový stožár obejmout oběma rukama, což se hodilo, protože anténa sebou házela tak divoce, až mi připadlo, že sedím v sedle vzpírajícího se koně.

Očima jsem sledoval Evin provaz a uviděl bod, ke kterému byl připevněný. Kdybych si to správně načasoval,

mohl bych se dostat až k němu. Než jsem ale stačil tasit meč, porazil mě silný poryv větru. Tak tak jsem se udržel, ale meč mi naneštěstí proklouzl mezi prsty.

„Ne!“ vyjekl jsem, když se zřítil dolů a zmizel v mlze pode mnou. Zachvátila mě panika. Přišel jsem o svou obranu. Neměl jsem proti měňavci šanci. Celá posádka zahyne. A bude to moje chyba.

Prohledal jsem kapsy, jestli v nich nenajdu nějakou zbraň… jakoukoliv! Ale byly prázdné.

„Hele!“ ozvalo se pode mnou. Sklopil jsem zrak a uviděl Willa. Stál na střeše kapitánského můstku a máchal nad hlavou mým mečem. „Neztratils něco?“

Mávnul jsem na něj a celou vahou jsem se opřel do kmitající antény. Když jsem dospěl do nejnižšího bodu, Will meč vyhodil do vzduchu. Špatně to odhadl a já musel uhnout doleva, abych se nenapíchl. Meč sklouzl po anténě, ale naštěstí se mi ho volnou rukou podařilo zachytit dřív, než skončil v temných vodách oceánu.

Will s T-Rexem zajásali.

Anténa se divoce zhoupla, čímž jsem se od víru vzdálil. Eva pod náporem napnutého provazu vykřikla. Začali jsme se znovu přibližovat a já opětovně upřel pozornost na černou díru ve středu víru.

Lilo jako z konve a anténa se řítila k mlze. Na poslední chvíli jsem z ní seskočil, předpažil jsem, abych vzdálenost ještě o něco zkrátil, a modlil se ke všem svatým.

Přeťal jsem provaz, kterým byl vír s Evou spojený, a meč zapíchl do středu černé díry.

BUM!

Díra vybuchla a katapultovala mě střemhlav do temné noci.

Přepadl jsem přes palubu. Zahučel jsem do vody a síla nárazu mi vyrazila dech. Než jsem se vzpamatoval, byl

jsem hluboko pod vodou. Máchal jsem rukama i nohama, jen abych se co nejdřív dostal nad hladinu.

Když jsem konečně vyplaval nahoru, zalapal jsem po dechu a obrátil se k lodi. Tam, kde se předtím nacházel vír, zářilo intenzivní bílé světlo. Vtahovalo do sebe mlhu, která do té doby pohlcovala loď, a okolím se neslo pronikavé hvízdání.

Jakmile zmizely poslední zbytky oparu, světlo se scvrklo do maličkého bodu. Pískot byl však čím dál hlasitější a pronikavější.

Vtom světelná tečka za účasti velkolepého ohňostroje a ohlušujícího třesku explodovala. V pudu sebezáchovy jsem se potopil pod vodu, a když jsem se znovu vynořil, vlny se zklidnily a noční nebe se znovu rozjasnilo. Světlomety na lodi se aktivovaly a netrvalo dlouho, než svou záři namířily na mě.

Než mě vytáhli na palubu, Eva sešplhala z antény a postavila se vedle T-Rexe a Willa, kteří na mě už nedočkavě čekali.

„Kámo, to bylo něco!“ radoval se Will. „Teda já bych si vedl podstatně líp, ale i tak.“

Usmál jsem se a podíval se na Evu. „Snad mi nechceš tvrdit, že v akademii to bude ještě náročnější.“

Eva mi úsměv oplatila. „Chci,“ odvětila. „Tohle byla jen taková rozcvička. Měli byste se jít prospat. Zítra doplujeme do cíle.“ Otočila se a vešla do kajuty.

„Rozcvička?“ zavýsknul Will. „Jak těžké to tam asi bude?“

„Nedělej si starosti. Jen se nás snaží vyděsit,“ uklidňoval jsem ho.

Přesto jsem se neubránil obavám, že možná přece jen nepřehání a že Akademie lovců příšer je nad moje síly. Nedokázal jsem usnout a celou noc jsem se převaloval. Hlavou se mi honily obrázky z boje, co hůř, představoval

jsem si tátu zavřeného v žaláři Rena Lucra. Věděl jsem, že akademie mě přivede na správnou cestu a jen díky ní ho můžu zachránit. I kdyby byla náročnější sebevíc, nemohl jsem selhat. Nemohl jsem si to dovolit.

Zítřek bude jeden z nejzajímavějších a nejdůležitějších dní v mém životě. Nejen že konečně navštívím Akademii lovců příšer, ale zároveň rozluštím tajemství své rodiny, čemuž upřímně pořád nedokážu uvěřit.

Eva měla pravdu, potřeboval jsem se prospat. Zítra mě čeká velký den.

2

Ráno jsme spatřili pevninu. Tohle bylo poprvé v životě, kdy jsem opustil svou rodnou zem, proto jsem netušil, co mě čeká. V mé hlavě byla Evropa plná zámků, starodávných katedrál a dlážděných ulic. Jenže když jsme se přiblížili ke břehu, viděl jsem jen polorozpadlý přístav podobný tomu, ze kterého jsme odpluli.

Molo lemovaly dlouhé pásy budov. Dřív šlo možná o centrum turismu, ale dnes zde zbyly jen zrezavělé trosky s rozbitými okny a propadlými střechami. Opodál stál jeřáb připravený vyložit neexistující náklad a vlivem času pomalu chátral. Byla tu dokonce potopená loď, zanechaná svému osudu.

Eva se postavila vedle mě a Willa, zatímco námořníci se připravovali na vylodění.

„Hezké místo," utrousil jsem.

„Pro naše účely dokonalé," namítla Eva. „Tady nás nikdo nenajde."

„A co tihle hoši?" Will ukázal na stovku racků, zírajících na nás z přístaviště. „To jsou jen ptáci, že jo?"

„Mají docela hladový pohled," přidal se T-Rex.

„Nebojte se," uklidňovala je Eva. „O našem příjezdu nikdo nic netuší."

Nemohl jsem se zbavit dojmu, že se Eva mýlí. Cítil jsem na sobě oči stvůr, připadalo mi, že sledují každý náš krok. Podle toho, jak si Eva racky nedůvěřivě měřila, jsem poznal, že i ona má své pochybnosti.

„No tak," popohnala nás. „Seberte si věci. Za chvíli nám jede vlak."

Poslechli jsme a poděkovali kapitánovi a námořníkům za pomoc. Od útoku měňavce si od nás drželi odstup. Námořníci jsou z podstaty pověrčivá parta, a to že jejich loď napadla mlhová příšera, situaci moc nepomohlo. Nic nám nevyčítali, ale myslím, že si oddechli, když se nás konečně zbavili.

Prošli jsme opuštěným přístavištěm. Budu k sobě upřímný, z toho místa mi naskakovala husí kůže. Každá zchátralá budova měla potemnělý vchod, ve kterém se mohla skrývat číhající nestvůra. Neušlo mi, že Eva si odšroubovala svůj obvyklý uchopovací hák a nahradila ho dýkou. Zjevně to taky cítila. Něco nebylo v pořádku. Následoval jsem její příklad a sáhl po meči.

„Přestaň," sykla. „Pokračuj v chůzi. Nepřitahuj na sebe pozornost."

„Co se děje?" vložil se do toho Will.

„Někdo nás sleduje," odpověděla Eva. S Willem i T-Rexem jsme se začali automaticky otáčet na všechny strany. Eva tiše zaúpěla. „Hlupáci. Říkala jsem, abyste na sebe nepoutali pozornost."

Zahanbeně jsem zabořil pohled do země. „Tak co teď?"

„Teď zjistíme, s kým máme tu čest." Dupla na odhozenou skleněnou láhev a nohou rozmetala střepy kolem dokola. Zašli jsme za roh a Eva nás natlačila do prázdného vchodu jedné z budov. Pak si dřepla a čekala.

Za necelou minutu jsme uslyšeli kroky – tiché, sotva znatelné. Potom následovalo hlasité *křup*, to když náš pronásledovatel stoupl na střepy. Eva vyrazila zpoza rohu a my ostatní jsme jí byli v patách.

Jenže na ulici nikdo nebyl.

Rozhlédla se a soustředila se na všechny možné skrýše. Vtom jí do hlavy cvrnkl malý kamínek. Naráz jsme se otočili a podívali se na střechu.

Stál tam kluk, mohlo mu být asi šestnáct. Měl ježaté vlasy, pronikavě modré oči a vůbec se před námi neskrýval. Na sobě měl černý obleček, jaký nosila Eva, ale jeho byl upnutější a dával tak vyniknout svalnaté postavě. Chlapec se zeširoka usmíval. Eva zavrtěla hlavou a meč schovala do pouzdra.

„Máš štěstí, že jsem tě nezabila, Danieli," poznamenala.

„Děláš si legraci? Po té své dovolené jsi hodně vyměkla," odvětil Daniel.

„Chceš si poměřit síly?" vyzvala ho. „Schválně, kdo vyhraje."

Kluk seskočil ze střechy a elegantně přistál před námi. Byl se svým výkonem evidentně spokojený. „Ne, díky. Vím, kdy zařadit zpátečku. Nejsem padlý na hlavu."

„Takovou sebekontrolu jsem u tebe ještě nezažila," podotkla. „Ale sebevědomí máš pořád na rozdávání."

Daniel se k ní naklonil, aby ji objal, ale Eva se od něj odvrátila. „Chtěla bych ti představit naše nováčky."

Úšklebek se mu rázem vytratil z tváře. Zdálo se, že má ještě něco na jazyku, ale když si všiml, že ho pozorujeme, znejistěl. Nato se obrátil na Willa. „Takže ty jsi ta velká naděje pro Černou gardu. Já jsem Daniel. Jeden z instruktorů na akademii." Potřásl Willovi pravicí.

„Rád tě poznávám. Ale tou velkou nadějí, jestli to tak chceš nazývat, je tenhle kluk," řekl Will a pokývl mým směrem.

Daniel se otočil a přísně si mě změřil. Nabídl jsem mu ruku, ale nepřijal ji. Vypadal zklamaně. „Aha, no, když myslíš.“ Znovu se zaměřil na Evu. „Honem, musíme si pospíšit, abychom nezmeškali vlak.“ Popadl její tašku a vyrazil vpřed.

Ruku jsem přitiskl zpátky k tělu a nasadil si batoh na záda.

„Docela tě vypekl, co?“ poznamenal T-Rex. „To od něj nebylo moc zdvořilé.“

„Nic si z toho nedělej,“ konejšila mě Eva. „Je sice jedním z nejlepších lovců, ale někdy je k nesnesení. Věř mi, něco o tom vím. Nenech se tím vykolejit.“ A vyběhla za ním.

Ale Daniel mě vážně vykolejil. Jak chtěl Evu obejmout. Jak záměrně ignoroval mou napřaženou ruku. A musím uznat, že Eva se na něj taky tvářila poněkud podivně. *Věř mi, něco o tom vím.* Co tím myslela?

„Mně přišel docela v pohodě,“ nechal se slyšet Will. Zpražil jsem ho pohledem. „Jen můj názor. Tak pojďte, ať nám neutečou.“

Proběhli jsme loděnicí v těsném závěsu za naším novým průvodcem, který se mohl před Evou přetrhnout. Jen co jsme chvíli setrvali na rozvrzaném dřevěném nástupišti, do stanice přijel starý motoráček a my nastoupili dovnitř. Ve vagónech stály řady sedadel uspořádané jako v letadle, ale tyhle měly kovový rám a byly potažené tenkou obnošenou látkou. Několik míst bylo obsazených, ale nikdo z cestujících nám nevěnoval pozornost. Eva vklouzla do volné řady a posadila se na místo u okna. Já si to namířil k ní, abych z ní ještě vytáhl pár informací o akademii, ale než se tak stalo, Daniel mě odstrčil stranou.

„Tam sedím já, hrdino. Účastníci výcviku nesedávají s instruktory,“ poučil mě. „Tak si na to radši rychle zvykni.“ Usmál se, ale na tom úsměvu nebylo nic milého. Přitiskl se na mě, jako by doufal, že se mu postavím na odpor.

Will mě zatahal za ruku a odtáhl pryč. Když jsem se otočil, všiml jsem si, že Daniel ze mě stále nespouští oči.

„Je to fajn kluk," mumlal Will.

„To jo," odfrkl jsem si. „Nejfajnovější."

Vlak vyjel ze stanice vzhůru k našemu cíli.

Zatímco jsme se dostávali dál do vnitrozemí, za okny se míhala francouzská krajina. Ohlédl jsem se na oceán za námi a najednou mě přemohly emoce. Oceán byl mým spojením s domovem, které mě mohlo dostat zpátky do Ameriky, i když představovalo kilometry rozbouřených vod. Když jsem ztratil moře z dohledu, připadal jsem si osaměle a okolí na mě působilo odměřeně a chladně. Věděl jsem, že mě jen šálí smysly, přesto jsem ze sebe nedokázal setřást pocit, že už se do Ameriky nikdy nevrátím.

Snažil jsem se oprostit od černých myšlenek a zadíval se na krásnou krajinu ubíhající mi před očima. Široké pruhy zemědělské půdy, rozdělené prastarými kamennými zdmi, které držely ovce a dojící krávy v bezpečí pastvin. Jednou za čas mezi pole pronikl bujný les vysokých borovic nebo jedlí.

Tehdy se vlak rozjel velkou rychlostí a z jehličnatých stromů zbyly jen rozmazané šmouhy. Pak se scéna znovu rozevřela a poskytla široký výhled do všech stran. Docházelo k tomu tak nečekaně a já se bál, že někde narazíme.

Nejzajímavější byly malebné vesničky. Ty bližší přístavišti vypadaly podobně jako městečka v Americe. Hlavní ulice s obchody, obklopená domy a několika parky, elektrické a telefonní dráty, kroutící se z jednoho sloupu ke druhému a všude samá auta.

Za nějaký čas se atmosféra vesnic změnila. Rovné dlážděné chodníky uvolnily cestu dlažebním kostkám a štěrku. Stavebním materiálem už nebylo železo a beton, ale omšelé kameny spojené silnou vrstvou omítky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Lovec příšer - Nestvůry mají hlad**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.